

Fa uns dies que Alemanya negà a Henri Barbusse el permís per a parlar en un míting pacifista a Berlín. Gens d'estranyar és aquesta actitud dels homes que avui tenen les regnes alemanyes, — Schleicher, Von Papen, Hitler, — i quan per damunt de tots ells hi planen els bigotis imperialistes d'un President de República monàrquic, entossudít en caminar a la davantera de la cursa esbojarrada dels armaments, empresa per les nacions civilitzades.

Es parla massa de pacifisme, i es fa massa poc de positiu. D'entremig de totes aquestes conferències internacionals de desarmament, utopies costoses de la diplomàcia, sura per la seva simplicitat, per la seva veritat, el congrés mundial contra la guerra celebrat a Amsterdam els dies 27, 28 i 29 d'agost, al marge de tota la burocràcia mundial. Allí Andersen Nexø, el gran escriptor danès, digué ja unes paraules que han estat una profecia del que acaba de passar a H. Barbusse: "La lluita contra la guerra és, en primer lloc, una lluita contra el feixisme". Un delegat danès que es dirigia al Congrés amb bicicleta, ha estat maltractat per la policia alemanya de la frontera, per haver-se negat a cridar: "Visca Hitler!"

Contrastant amb aquests actes que per si sols ja són la condemna d'un règim i d'uns homes, s'hi troba l'esperit liberal d'uns obrers alemanys, alguns "sense feina", que per a poder assistir a n'aquest Congrés, tingueren de traslladar-s'hi a peu i amb bicicleta. Una vegada més el poble, barreja, malauradament, d'analfabetisme i d'opressió, ha pronunciat la seva paraula humaníssima, enfront de tota aquesta muntanya vestida d'intellectualisme, d'una cultura comprada a base de diners, i que els fa orbs per a la solució justa d'uns problemes d'humanitat.

L'ovació amb què fou acullit Henri Barbusse, ovació de 30 milions de persones, és la lliçó contundent que el poble envia a tots els ministeris de guerra del món, gestors, avui, d'un possible desastre superior al de la Gran Guerra. "Aquest Congrés no podia pas ésser un Congrés d'intellectuals, sinó de masses, — clamava amb la seva veu emotiva, H. Barbusse. Els veritaders constructors de la pau deuen ésser els obrers, puix que són els protagonistes tràgics de la guerra, i els forjadors de les armes per a matar-se ells amb ells."

Romain Rolland, portant-veu juntament amb Barbusse, de la campanya en pro de la pau, no pogué assistir al Congrés d'Amsterdam per trobar-se malalt. Hi envià, però, un extens missatge, en el qual exposa: "Construïm un front únic contra la guerra. Sota aquesta bandera, devem formar un

exèrcit d'homes i de dones, per a declarar, per a imposar la pau en el món. La nostra campanya té un objecte concret, — guerra a la guerra — i el que menys importa és l'uniforme dels nostres confederats. L'únic que ens importa és la seva sinceritat i la seva abnegació absoluta per la gran causa que ens uneix. Seguirem a aquells que demostrin més energia, a aquells que siguin més valents en el sacrifici, per a destruir l'enemic comú."

Homes d'arreu del planeta juntaren les seves mans amb ovacions delirants. Al costat de la comunista alemanya Clara Zetkin, hi podríem col·locar l'ex-diputat catòlic italià, Miglioli, i al costat de Patel, ex president del Congrés Indi i company de Gandhi, hi veiem a Cachin, el vell director de "L'Humanité". Entre molts d'altres, cal remarcar Sherwood Anderson, el gran escriptor nordamericà, Sen Katayama, un vell fundador de la socialdemocràcia japonesa, i per damunt de tots, vèries representacions d'obres de les fàbriques d'armes i de municions.

Es una gran lliçó per a tothom i cal també, que nosaltres, els catalans, sapi-guem comprendre-la. Ara que va a implantar-se l'Estatut, tenim que els separatistes de cada lloc llencen el crit al cel. Cal deixar-los de banda, puix que si intentéssim convèncer-los, tampoc sabrien comprendre tota la magnitud, tot el patriotisme veritat que hi ha en aquest Congrés d'Amsterdam. Hi han coses massa grans perquè les entenguin persones tancades entre les quatre parets d'un sentimentalisme farcit de prejudicis arcaics i caducs. El veritable patriotisme és això: **Germanor**, i la veritable pàtria és **la Humanitat**.

Als particularismes i als patriotismes exacerbats cal saber-los despreciar. Els catalans volem la nostra llibertat perquè hi tenim dret, i l'acceptació de l'Estatut significa el primer pas per a aconseguir-la, i ja mai pot significar un estancament o un renunciament. Però aquesta llibertat cal saber-la esmerçar, obrint els braços a tots els pobles lliures que com nosaltres, sentin i vibrin per les idees de germanor i d'humanisme.

I cal tenir present que a aquests camins solament poden portar-nos-hi els homes d'esquerra, i si avui fos possible què governessin els partits de dreta, veuríem que Catalunya, igual que Alemanya, cauria en aquest patriotisme fals, i seria una dent més en l'engranatge de les nacions que preparen, malgrat el que diguin, un nou desastre mundial.

J. GINESTA BALMANYA

La Bisbal, octubre 1932.

Sembla que els elements reaccionaris de la Lliga, els del tira el roc i amaga la mà, confien cegament en una elecció triomfant, puix que el fervor i entusiasme que posen en l'obra de difamació contra les democràcies catalanes, ho palesa d'una fàcil ben palpable.

Només manca voler donar una llambregada damunt dels davantals de la seva premsa, encens i or, jou i llaga, per fer-vos-en càrrec tot seguit.

Tanmateix, no ens fan cap mica de païra, per més estrofolari i ignominiós que el seu atac sigui.

Poden, sí, atribuir-nos els torts i els greuges que els plagui, que el que és per a nosaltres, ens deixen ben curats d'espants

El poble, el jutge suprem i sincer de la societat, ens coneix a uns i altres i ell és qui millor pot jutjar les obres d'ambdós.

No, no cal donar-hi voltes, la senyora Lliga Regionalista es veurà vençuda, una vegada més, en el camp de la lluita electoral.

Si no, deixem el temps per testimoni. Es a dir, no pot fer res de profit, en què vulgui semblar mils i mils de pessetes entre la misèria i la ignorància.

La seva tasca administrativa i governamental, sol ésser d'un caire una mica massa barroer, si bé tenim en compte que tant se li en dona fer córrer els dits com tirar contra d'un cos humà.

El poble, que vol ésser administrat i governat amb honradesa i amb justícia, no oblida, així com així, la seva imatge de botxí; la fita, si més no, totes les hores del dia, almenys una bona estona abans de clucar els parpres del somni nocturn.

Un partit de grans industrials, de grans propietaris i de grans financers, com és la "Filla i Mare" d'En Cisquet de Besalú, no pot inspirar gens de confiança a les masses humils, puix que, vulgues o no, hom ha d'albirar, sense gaire miraments, que ço que propugna aquest bàndol polític és el manteniment etern d'una classe privilegiada, per damunt de totes les altres.

I el poble, el veritable poble, no ha estat mai per diferències de cap mena, puix que ell sempre ha anhelat per nombra essencial la igualtat de mires davant la llei.

No, no poden fer un bon paper els partits de dreta en les properes eleccions de diputats per la Generalitat, i és que l'obrer, el que treballa i llegeix, el que viu de realitats i no somnia amb la lluna, es posarà a lluitar fermament al costat dels homes que, com el venerable President Macià, no